

Видовдан, а сто педесет хиљада ружа није стигло на Косово

Пише: Ана Радмилић
петак, 28 јун 2013 19:36

Да ли су они Срби, као Гали у Астериксу, решени да остану у засеоцима новог трагикомичног и, за сада, малог Римског царства бахатих владара – смешни? Јесу и нису, бију битку на све чет'ри стране, бране се бодљикавом ружом и, верена сам, одбраниће се. Ружама против окупатора, а у овом случају смо то сви ми, удружени са Унијом и Америком. Једном је сликару, Стојчетовићу, недавно оваква одбрана пала на памет и он је ружама оградио манастир Грачаница. Бодљикавим, гвозденим. Јер, како другачије? И како је могао да се осећа окупатор, обесмишљен, након овакве поруке?

Парафразираћу још једног писменог с Косова где каже – предуго сте нас бранили, дајте нам макар период реконвалесценције. И још каже „Никада вам нисам веровао“.

И зашто никога с Косова није увредио перформанс где Чанак одлази на Газиместан и полаже венац? Зато што никада није певао „Видовдан“ на јавном месту, бусајући се у груди и – машући празним пиштољем.

Како су прошле године гласали Срби с Косова, на српским изборима? Прво, ризично, јер се то гласање многим председницима српских општина није допало. Друго, у зависности од тога где су запослени, ако су запослени у српским институцијама. Дакле, у којој је српској странци директор – за ту су гласали. Понеки тајно за напредњаке, верујући да су то уствари прерушени радикали. Или за демократе, они којима је било доста (највише на северу) необичне политике ДСС која нити их је бранила нити их је остављала на миру, а њене су кадрове намрзли за вјеки вјеков. Не шефа странке. Од њега су били битнији,

Видовдан, а сто педесет хиљада ружа није стигло на Косово

Пише: Ана Радмиловић
петак, 28 јун 2013 19:36

моћнији, били су страшни они коју су у његово име тамо палили и жарили и застрашивали.

А онда напредњаци. Па се друмови зажелели ДС, ал ДС више бити неће. Бар не на преговорима око предаје Косова. И у

праву је био Марко (Јакшић) сада шапућу. И Тадић је био бољи. И сви бивши који су увек бољи од садашњих.

Ми сада гурамо Србе на косовске изборе истом жестином којом смо им пре неку годину то бранили. Држава без континуитета, збуњујућа, шизоидна. Нема логике. Све је само данас и нема сутра, јер сутра ко зна ко може да се повампери и сруши све ово којим смо озидали Косово.

Е сад неће за инат, као што су неки за инат хтели док смо бранили. Мада, знамо, није само инат био у питању. То је био део пројекта. Сада су, ма шта им причали ми и остали окупатори, избачени из пројекта. И то је добро.

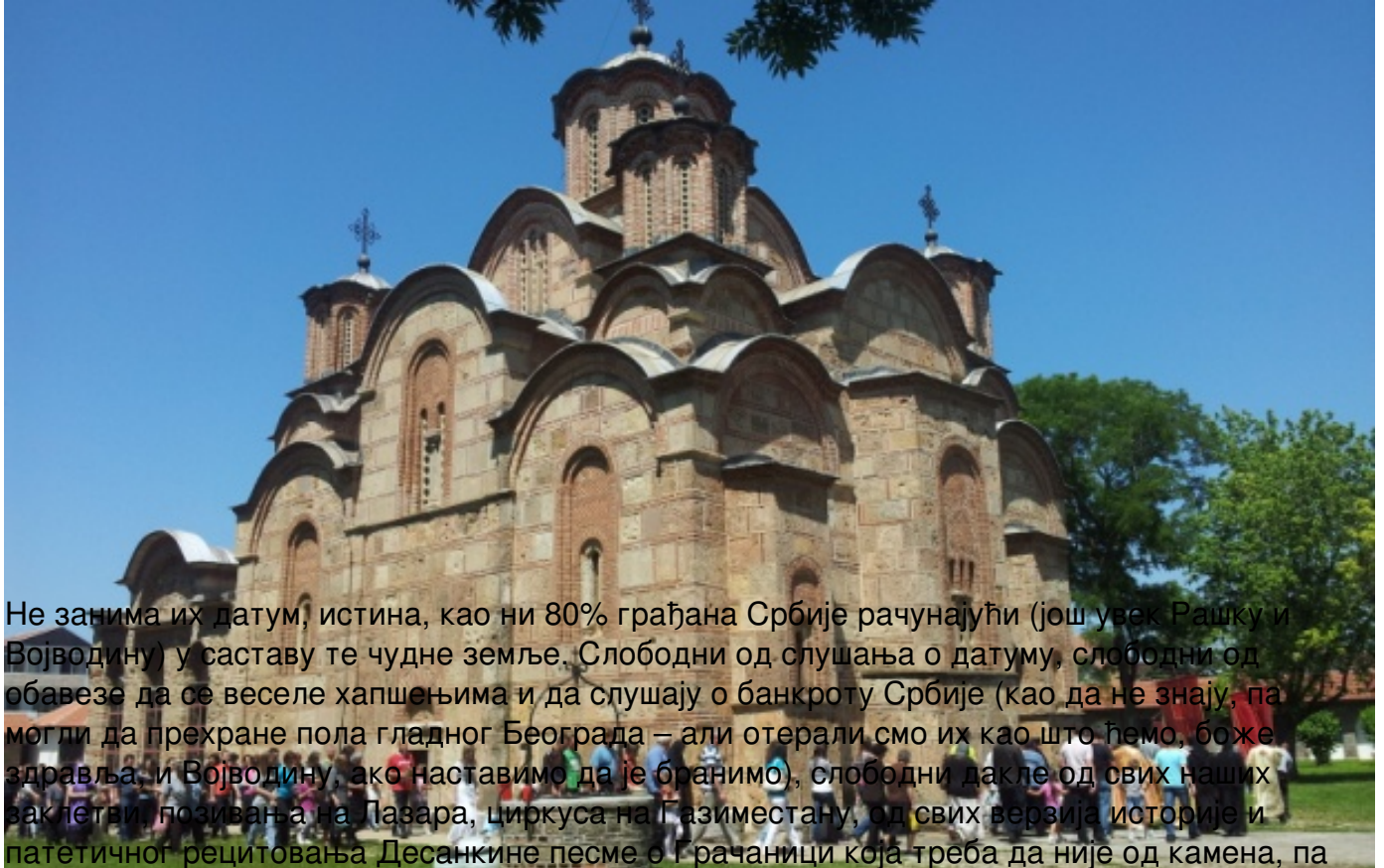
Као такви, из нашег српског пројекта избачени, у симулираном косовском пројекту смешне марионете, дрвене лутке за децу која понекад чак и озбиљно схвате своје функције; елем, као такви, ван пројекта наших (ингениозних) они су слободни да за себе можда чак и ураде нешто. Макар то нешто било сасвим конспиративно подривање свих пројекта заједно, а доле их је било чини се на хиљаде. И сви лоповски. И сви лицемерни. С аргументацијама танким, безидејним и никаквим – баш попут њихових творца.

Слобода је кад лажови дигну руке од тебе. И дно је слобода, али међу Србима на Косову има толико вредног, лепог, здравог у главу, слободно српског света – да се за њих никако не би могло рећи да су на дну. Ослободили смо их обавезе према нама, и то тако

Видовдан, а сто педесет хиљада ружа није стигло на Косово

Пише: Ана Радмиловић
петак, 28 јун 2013 19:36

лицемерно смишљене обавезе коју смо све време кукајући називали нашом обавезом, нашим жртвовањем за њих. Лаж.

Не занима их датум, истина, као ни 80% грађана Србије рачунајући (још увек Рашку и Војводину) у саставу те чудне земље. Слободни од слушања о датуму, слободни од обавезе да се веселе хапшењима и да слушају о банкроту Србије (као да не знају, па могли да прехране пола гладног Београда – али отерали смо их као што ћемо, боже здравља, и Војводину, ако наставимо да је бранимо), слободни дакле од свих наших заклетви позивања на Лазара, циркуса на Газиместану, од свих верзија историје и патетичног рецитовања Десанкине песме о Грачаници која треба да није од камена, па да је пренесемо. Богу хвала, ништа не можемо да пренесемо. Ни Патријаршију, ни Дечане, ни уништену Љевишку. Све је то на Косову, све то Косову припада и (не)хумана пресељења људи и грађевина више не долазе у обзир.

Бићу патетична (је л' брани неко?) и рећи да је песма Видовдан једна рабљена песма која је постала лоша јер су је лоши певали и мислили да је то неки патриотски народњак, али када чујем „Куд год да кренем, теби се враћам поново...“ знам да ми ниједан пројекат

Видовдан, а сто педесет хиљада ружа није стигло на Косово

Пише: Ана Радмиловић
петак, 28 јун 2013 19:36

неће забранити да одем. Нема лепшег парчета Србије (бившег, да се исправим) од те земље. И, Богу хвала, и даље ће неко правити вино у Ораховцу и Великој Хочи, и људи ће долазити, и свако ко буде видео тај Медитеран башти где расту смокве на врх огромних планина, враћаће се. Косово опија лепотом. И престрављује страхотом. Не знам за оно, грдно судилиште, али и то је. Сви су јунаци тамо пали, неко на овај неко на онај начин. Ал јунака више ни у песми.

Тринаест дугих година, а тринаест је баксузна бројка, борио се несрећни Србин с Косова да остане у Србији. Србија је преговарала и прала новац преко Косова. И лагала. И данас неки људи на Северу неће да буду Косово и љути су на Србију што је затворила своје капије, њима пред носом.

Нек нам је на част. Ајде све ово, него та морбидна, нехумана, без трунке емпатије – лаж. Лаж која је од тих људи направила затворенике неког гета (посебно Север) мада ни Југ није боље изгледао. Гледати људе, правити репортаже, схватати да су у гету, и ти с њима, да излаза нема. И онда слушати лаж. Нек нам је Бог у помоћи, ето то је Косово.

П.С.

За све оне који се буне што не пишем Косово и Метохија или, далеко било комунистичку кратицу КосМет (има ли грозније скраћенице у којој нестају и Косово и Метохија) једна информација. Најлепши епови који се, без претеривања, могу упоредити са античким – део су косовског циклуса. Бој на Косову зове се још и косовски бој. „Кад Косово зове – нико га не чује“ рефрен је косовске песме. Косово није ни издајничка а посебно не албанска реч. Она је српска да српскија не може бити. И зашто је уступамо Албанцима, да они имају Косово а ми неке Космете? Зашто се одричемо своје поезије, историје, свог језика, етимологије, свог – да ми се није огадила та реч – идентитета. Културног. Јер Косово је наша култура, пре свега. А та култура мора да живи и рађа се изнова и изнова. Иначе ћемо имати остатке разрушених гробова и Косово чије смо име заборавили.

П.П.С.

Ми смо наш комунистички Космет прво повећали мењањем граница, затим смо га смањили прављењем вештачког језера Газиводе и раселили (не зна им се број) на

Видовдан, а сто педесет хиљада ружа није стигло на Косово

Пише: Ана Радмиловић
петак, 28 јун 2013 19:36

хиљаде српских села, затим смо им дали аутономију која је лицемерна јер смо Албанце након тог устава омрзли више него икад после Дреничког устанка и Иреденте. А онда смо Србе на Косову лагали, затим издали – што природно следи након лажи, а сада се ево управо спремамо да их заборавимо.